

Posti pääsee määräämään postiarvokkeen paikan silloin, kun se painattaa arvoleiman valmiiksi niin kuin ehiöissä. Useimmissa Suomen ehiöistä arvoleima on oikealla, mutta esimerkiksi portostempel-kuorissa se on vasemmassa alakulmassa ja ensimmäisissä ehiökorteissa vasemmassa yläkulmassa.

Suomen ensimmäinen ehiökortti ilmestyi vuonna 1871. Muunlaisia postikortteja ei vielä tuohon aikaan käytetty. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 150 vuotta korttien käyttöönotosta, ja [Posti](#) julkaisee 28. huhtikuuta kuuden postimerkin vihon asiaa juhlistamaan. Julkaisun ovat suunnitelleet Susanna Rumpu ja Ari Lakaniemi. Yhdessä merkissä on Vaasaan osoitettu ehiökortti nro 1, johon on vastaanottajaksi merkitty Oscar Toppelius.

Rakastaa vai ei rakastaa

1800- ja 1900-lukujen vaihteesta alkaen useissa maissa julkaistiin postikortteja, joissa annettiin koodi sanattomaan viestintään. Kirjeen tai kortin lähettäjä saattoi osoittaa rakkauden tai muita tunteja kiinnittämällä postimerkin tiettyyn paikkaan ja asentoon lähetykselle. Sanoman ymmärtäminen edellytti, että lähettäjä ja vastaanottaja käyttivät samaa koodia. Tiedossa ei ole, miten postisensuuri suhtautui viestintään.

Alempana on suomen- ja ruotsinkielinen postimerkkitulkki, jossa kerrotaan mallin 1901 kotkamerkin avulla 16 eri asian ilmaisemisesta. Postimerkki kirjeen tai kortin vasemmassa yläkulmassa oikein päin tarkoittaa tulkin mukaan ”Minä rakastan sinua!” ja merkki samassa kulmassa ylösalaisin puolestaan ”Hyvästi rakkaani!”.

Postimerkkitulkki suomeksi ja ruotsiksi sopii esimerkiksi kotkamerkki- ja rakkausaiheiseen kokoelmaan.

Kotkamerkkejä liimattiin ylösalaisin myös mielenosoituksena venäläistämistoimia vastaan. Joillekin tapa saattoi juurtua niin, että vielä Saarisen mallin merkkejäkin käytettiin samalla tavalla. Niissä ei enää ollut Venäjän vaakunaa eikä venäjän kieltäkään, mutta ne oli hammastettu samaan muotoon. Passiivisen vastarinnan keinoja olivat myös merkkien kiinnittäminen kirjeen kääntöpuolelle ja ehiöissä Venäjän vaakunan päälle. Morten Naarstad käsittelee [Exponet](#)-virtuaalinäyttelyssä yhden kehysten kokoelmassaan ajanjakson postihistoriaa.

Yhtenä selityksenä ”postimerkkikielen” käyttöön on ajateltavissa säästäminen postimaksuissa. Säästöä oli saatavissa, jos esimerkiksi enintään viisi sanaa sisältänyt postikortti on tulkittu painotuotteeksi, ja painotuotteen taksa on ollut postikorttia halvempi.

Sakari Turunen kirjoittaa Abophilissa 1/1996, että kansainvälisen standardin puuttuessa saattoi syntyä väärinkäsityksiä: ”Jos merkki oli vasemmassa yläkulmassa oikein päin, niin Suomessa lähettäjä kertoi rakastavansa vastaanottajaa, mutta Yhdysvalloissa se tarkoitti hyvästejä toistaiseksi.” Kirjeiden ja korttien tilalle on nykyään tullut sähköinen viestintä, ja virheitä voi tulla hymiöiden ja emojien tulkinnassa.

Matti Parkkonen kirjoittaa postimerkkikiielestä ja postimerkkitulkeista Tavastforum-lehdessä 1/2014. [Richard Mammana](#) esittelee tulkkikortteja eri maista kotisivuillaan.

Rakkauden kielen tulkkikortti on kuvattuna myös [Postimuseon](#) sivuilla. Tampereen Filatelistiseura julkaisi kortista TamCollect 2019 -näyttelyssä jälkipainoksen sekä kortin keskiosaan perustuvan omakuvapostimerkin.

